

קבר א [עין בגימטריא]
משה כפי מהלך
גימטריא ה' ין [רב אלפס]
כאן וכו' פ"ג דף פ"ג:
קבה ב מ"י פ"א מהלך
גולה ופ"א ה' י
ח ופ"ד מהלך גימטריא ה' י
ועין בהשגחה ובמ"מ סגמ
עשין פ"א טו"ש ח"מ פ"י
שנה סק"ג א:
קבו ג ד מ"י פ"ד מהלך
גימטריא ה' י ועין
בהשגחה ובמ"מ טו"ש פ"א
סק"ג א:
קבו ה ד מ"י פ"א מהלך
גולה ופ"א ה' י ח
טו"ש פ"א סק"ג א ופ"י
שנה סק"ג ב בה"ס:
קבה ד מ"י פ"ד מהלך
גימטריא ה' י חמג
עשין פ"א טו"ש ח"מ פ"י
שנה סק"ג א:
קבה ח מ"י פ"א מהלך
טו"ש פ"א סק"ג א:
קל ה מ"י פ"א מהלך
טו"ש פ"א סק"ג א:
קלא י מ"י פ"א מהלך
שנה סק"ג א:
קלב י מ"י פ"א מהלך
שנה סק"ג א:
קלג ל מ"י פ"א מהלך
א ופ"ד טו"ש פ"א סק"ג א:
סק"ג א:

רבינו הגנאל

משום דאקטעה גיגרא
בירחא סירי לימיר אותם
הלך חזן לירי זבדין
להודיע בעלמין בשמור
אותם. ואוקמר רב ובידי
בשומרו שבגב מצורו שהיה
פקודו בירו או טלה מעדר
שהיה מופקד בירו. ר'
ישמעאל סבר לא כלתה
שמירתו. וחזירי השלע
בצורו וחטלה בבוקמו,
ואם נאנסו אחרי כן ואבדו
פטור. ור' עקיבא סבר כיון
שגב כלתה שמירתו,
ועבשיו שהחזירו לכס לא
יצא מרשותו. עדיין
בשרותו הוא ואינו נפטר
עד שנסב בשרות בעלמין.
תוב אמרין ליטא כי האי
תנאי (ב"מ ס"א, ה) הגזול את
הגזול והבליע ליה בחשבון,
כתיב חזירי צא. ותנאי אידך
לא יצא. ואוקמינה כולי
עלמא אתו להו מניין פוטרי,
ולמה אתו נמי דר' יצחק
דאבי אדם עשוי למשמש
בכיסו בכל שנה, ובגזול
דשקליהו להני זוזי ולא
מנה אותם ושדנתו בכיסיה,
אי אתו ליה זוזי אחריני
בכיסיה לא יצא דהא לא
מנה אותם, לית ליה זוזי
אחריני בכיסיה כיון דהא
להו הא דר' יצחק יצא
ונפטר הגזול. ותנאי לן
כר' יוחנן דהא הני תנאי
מורה רב בחוקתא. פ"י
מקצתם לבנים. [ערוך]:
עגלים בשרון. פ"י בקעה,
מן [ישעיהו ב. ד] ויהיה העקב
למישור, שבביל ירושלים
שהיה נובח בהרם
ובסתדר מנהה אל המישור
כגון לוד וחברותיה שכן
שרון, כמו [ישעיהו ה. ב]
הר הכרמל והשרון,
ואמר [ישעיהו ב. א] אני
הצבילת השרון. ויש
אומרים מקום ירוש בארץ
ישאל.

מ"ט דרב חסדא. בשלמא טעמא דכולהו ניהא דעדיף להו לדעת משלל לדעת ועוד מחני'
ואנקטא נגרי צרייפא. למדה ללאת חוץ ומעטה לריכה שימור יפה וכיון דלא ידעו בעלים לא מודרי בה אכל לדעת מניין פוטרי
שהרי הכירו שנגנזה והחזירה ומעשיו יזהרו בה: האי מאן דחוייה להצריה דאגסא אימרא מעדרא דידיה. כרי לגוביה: אי"ג דמני
אלמלא לדעת לריך דעת: האימרו לעד. שיש לו לבעל הציט צמדכר ילא ואע"ג דליכא לא לדעת ולא מניין ורב לא סגי ליה בלאו
חד מהני: צרקופשא. שהטלה ניכר
הוא כשנגנז וניכר הוא לרועה צמדכר
כשתיסוף על זאלו ואפי' לא מנה:
איש לכו דרבי יצחק. והבעלים
יודעין בגניבתו שמנו והיא חסירה
ולאחר חזרה מנו והיא שלימה: מאי
לאו בלע. פליגי לדעת כדפרישית
וידעו הבעלים בגניבתו וקאמר רבי
ישמעאל מניין פוטרי שהלם עשוי
למשמש צביסו ומנה והיא שלימה
פטור וכשמואל דלמר לדעת מניין
פוטרי ור"ע כרב דלמר לדעת לריך
דעת: בעל פליגי שלא לדעת
ובפלוגתא דרב חסדא ור' יוחנן.
דרבי ישמעאל דלמר שהלם שגנז
יחזיר כרבי יוחנן דלמר שאלו לדעת
אפילו מניין לא לריך ור"ע כרב
חסדא דלמר שלא לדעת לריך דעת:
ה"ג א"ר זבדי משמיה דרבא בגונז
מרשות בעלים דר"ע לא פליגי.
דסבירא להו כרב חסדא כדמפרש
טעמא משום דאקטעה נגרי צרייפא
והכא צומרי שגנז מרשות עלמנו
עסקינן וצעי למפטר נפשה מן
הבעלים צענתא גניבה ה"ל גונז שלא
וכ"ע כרב חסדא דלמר שלא מדעת
לריך דעת: ר"ע סבר. כיון שנעשה
גנז כלתה שמירתו דמו לא מהימן
להו לבעלים דהא ה"ל גונז שלא
לדעת לריך דעת ולא אמרין סגיאל
דדעת שומר והא איהו ידע בחזירתו:
ורבי ישמעאל סבר. עדיין הוא
שומר עליו וסגי צדעת לדיה: והכליע
לו צחשטון. לאחר זמן לקח הימנו
מקח וכשנתן לו דמיס הוסיף עליהם
מעוט הגזילה והכליע צחשטון שהיה
צוט לומר הכי גזילתך יאל: אדם
עשוי למשמש. ולמנות כמה צביסו
וזה מיד מנה אחריו ומלא יומר
מדמי המקח והכיר שהחזירו לו גזילתו:
ניס ניה דר' יצחק. וליכא מניין: הא.
דקמני לא יאל דמני גזלן ורמא
לדיה דגזול הלך ליכא למימר
דהשליכו זה למיבתו ולא מנאן:
והא. דקמני יאל דמני גזלן
ורמא לכיסיה דגזול וכיון דלית לן
דר' יצחק מניין פוטרי: איס ניש
זוזי אחריני בכיסיה. ולא ידע כמה:
ברתני' איין לוקחין מן פוטריס.
דליכא למימר שמה גנבו מאלנו של
בעל הציט המסור להם: למר
ביסודס ופשאן בגזיל. זו היא מלאכת
הנשים והן עלמנן עושות ומוכרות
ולדעת בעליהן הוא: ועגלים.
הרועים צשרון צרחבה לעין כל

חמש מביעא. מפורש צמק' שנת
צפרק צנה אשה (דף פ:
ושם ד"ה השפה) גבי שמעתא
דסמלל המסומר א':

הדרן עלך הגזול בתרא
וסליקא מסכת בבא קמא

עשוי למשמש בכיסו בכל שעה מאי לאו בסלע לדעת ובפלוגתא דרב
ושמואל א' (לא) במלה שלא לדעת ובפלוגתא דרב חסדא ור' יוחנן אמר רב
זבדי משמיה דרבא בשומר שגנב מרשותו ב' שיחזיר למקום שגנב קמיפליגי ר"ע סבר
חסדא והכא בשומר שגנב מרשותו ב' שיחזיר למקום שגנב קמיפליגי ר"ע סבר
יכלתה לו שמירתו ור' ישמעאל סבר לא כלתה לו שמירתו לימא מניין פוטרי
תנאי היא דתנאי א' הגזול את חברו והבליע לו בחשבון תני חדא יצא ותנאי
אידך לא יצא סבריה דר"ע אית להו א' דר' יצחק דאמר אדם עשוי למשמש
בכיסו בכל שעה ושעה מאי לאו בהא קמיפליגי דמ"ד יצא סבר מניין פוטרי
ומאן דאמר לא יצא סבר מניין אינו פוטרי אמרי אי סבירא לן כר' יצחק
כ"ע לא פליגי דמניין פוטרי אלא כדרבי יצחק קמיפליגי מר אית ליה דר'
יצחק ומר לית ליה דר' יצחק ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר' יצחק
ולא קשיא הא דמניין ורמא ליה בכיסיה והא דמניין ורמא ליה בכיסיה והא
אימא אידך ואידך דמניין ורמא בכיסיה הא דאית ליה זוזי אחריני בכיסיה הא
דלית ליה זוזי אחריני בכיסיה: ברתני' איין לוקחין מן הרועים צמר וחלב
וגדיים וכלי משומרי פירות עצים ופירות א' אבל לוקחין מן הנשים כלי צמר
ביתודה וכלי פשתן בגליל ועגלים בשרון וכולן שאמרו להמכין אסור
לוקחין ביצים ותרנגולין מכל מקום: גב' ת"ר א' איין לוקחין מן הרועים לא
עזים ולא גדיים ולא גזיין ולא תלושין של צמר אבל לוקחין מהן תפורין
מפני שהן שלהן ולוקחין מהן חלב וגבינה כמדבר ולא בישוב ולוקחין מהן
ד' וה' צאן ד' וה' גזיין אבל לא שתי צאן ולא שתי גזיין ר"י אומר בייתות
לוקחין מהן מדבריות איין לוקחין מהן צמר אבל לוקחין מהן תפורין
הבית מרגיש בו לוקחין מהן איין מרגיש בו איין לוקחין מהן אמר מר לוקחין
מהן ד' וה' צאן ד' וה' גזיין השתא יש לומר ארבעה זבנינן חמשה מיבעיא
א"ר חסדא ארבעה מתוך חמשה ואיכא דאמרי א"ר חסדא ארבעה מעדר
קטן וחמש מעדר גדול הא גופא קשיא אמרת ד' וה' צאן ד' וה' גזיין ד'
וה' איין אבל שלש לא אימא סיפא אבל לא שתי צאן הא שלש
זבנינן לא קשיא הא כברייתא הא בכחישתא: ר"י אומר בייתות
לוקחין מהן מדבריות איין לוקחין מהן כן: איבעיא להו ר"י ארישא
קאי ולחומרא או דלמא אסיפא קאי ולקולא ארישא קאי ולחומרא
דאמר לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן הני מילי בייתות אבל מדבריות
אפילו ארבעה וחמשה לא או דלמא אסיפא קאי ולקולא דאמר אבל
לא שתי צאן ולא שתי גזיין הני מילי מדבריות אבל בייתות שתיים
נמי לוקחין ת"ש דתנאי ר"י אומר לוקחין בייתות מהן ואיין לוקחין
מהן מדבריות ובכל מקום לוקחין מהן ארבעה וחמשה צאן
מדאמר

ניחא לתרוי' כוותיהו טפי: הואיל
מודרי בה אכל לדעת מניין פוטרי
שהרי הכירו שנגנזה והחזירה ומעשיו יזהרו בה: האי מאן דחוייה להצריה דאגסא אימרא מעדרא דידיה. כרי לגוביה: אי"ג דמני
אלמלא לדעת לריך דעת: האימרו לעד. שיש לו לבעל הציט צמדכר ילא ואע"ג דליכא לא לדעת ולא מניין ורב לא סגי ליה בלאו
חד מהני: צרקופשא. שהטלה ניכר
הוא כשנגנז וניכר הוא לרועה צמדכר
כשתיסוף על זאלו ואפי' לא מנה:
איש לכו דרבי יצחק. והבעלים
יודעין בגניבתו שמנו והיא חסירה
ולאחר חזרה מנו והיא שלימה: מאי
לאו בלע. פליגי לדעת כדפרישית
וידעו הבעלים בגניבתו וקאמר רבי
ישמעאל מניין פוטרי שהלם עשוי
למשמש צביסו ומנה והיא שלימה
פטור וכשמואל דלמר לדעת מניין
פוטרי ור"ע כרב דלמר לדעת לריך
דעת: בעל פליגי שלא לדעת
ובפלוגתא דרב חסדא ור' יוחנן.
דרבי ישמעאל דלמר שהלם שגנז
יחזיר כרבי יוחנן דלמר שאלו לדעת
אפילו מניין לא לריך ור"ע כרב
חסדא דלמר שלא לדעת לריך דעת:
ה"ג א"ר זבדי משמיה דרבא בגונז
מרשות בעלים דר"ע לא פליגי.
דסבירא להו כרב חסדא כדמפרש
טעמא משום דאקטעה נגרי צרייפא
והכא צומרי שגנז מרשות עלמנו
עסקינן וצעי למפטר נפשה מן
הבעלים צענתא גניבה ה"ל גונז שלא
וכ"ע כרב חסדא דלמר שלא מדעת
לריך דעת: ר"ע סבר. כיון שנעשה
גנז כלתה שמירתו דמו לא מהימן
להו לבעלים דהא ה"ל גונז שלא
לדעת לריך דעת ולא אמרין סגיאל
דדעת שומר והא איהו ידע בחזירתו:
ורבי ישמעאל סבר. עדיין הוא
שומר עליו וסגי צדעת לדיה: והכליע
לו צחשטון. לאחר זמן לקח הימנו
מקח וכשנתן לו דמיס הוסיף עליהם
מעוט הגזילה והכליע צחשטון שהיה
צוט לומר הכי גזילתך יאל: אדם
עשוי למשמש. ולמנות כמה צביסו
וזה מיד מנה אחריו ומלא יומר
מדמי המקח והכיר שהחזירו לו גזילתו:
ניס ניה דר' יצחק. וליכא מניין: הא.
דקמני לא יאל דמני גזלן ורמא
לדיה דגזול הלך ליכא למימר
דהשליכו זה למיבתו ולא מנאן:
והא. דקמני יאל דמני גזלן
ורמא לכיסיה דגזול וכיון דלית לן
דר' יצחק מניין פוטרי: איס ניש
זוזי אחריני בכיסיה. ולא ידע כמה:
ברתני' איין לוקחין מן פוטריס.
דליכא למימר שמה גנבו מאלנו של
בעל הציט המסור להם: למר
ביסודס ופשאן בגזיל. זו היא מלאכת
הנשים והן עלמנן עושות ומוכרות
ולדעת בעליהן הוא: ועגלים.
הרועים צשרון צרחבה לעין כל

מאחר שמוכרין צפרהסא לא גנזום. ל"א שרון שם מקום ומקום גדול עגלים הוא ולוקחין עגלים צול ומגדלין אותן ושלחן הן לשון זה עיקר
דמניא צמנמות צפרק כל קרצנות (דף פ.). איליס ממואז וכבשים מחצרון עגלים משרון: גב' ולא פוטריס. שנתלש הלמר של הרחל מעט
מעט: פטריס. בגדים תפורים דאי נמי גנבו קננהו צשינו: הלז וגניבה צמדכר. דאין דרך בעלים לילך שם ולעולם והרועה נתלן: אכל
לא צישוב. שדרך להציאו לציט בעל הציט: ארבע וחמש לאן. צחשטון ניכר צעדד ואיין יכול לישמט ולומר זכב טרפה: צייטוס לוקחין מהן.
שהרי בעל הציט יודע מניינס: מרגיש. מנין: ארבע מסוך חמש. אס לא היה לו צעדד אלא חמש לאן ומוכר מהן ארבע מותר
ליקח דכולי האי לא גניב מדבר מעוט: צרייפא. צרייפא. עין בעל הציט תמיד עליהן ומרגיש בשלם: כחשום. אין חשונות לו ואין
עינו עליהם לפיכך אין מרגיש כלומר אין יודע כשמוכרם זה: ארישא קאי. ארבע וחמש דשרי מ"ק: אסיפא. שמי לאן דקאסר מ"ק:
מדאמר

(א) [גזיל מ. א] ז"מ מ.
(ב) [שם כ. א] ד' ס"א ל"ג.
(ג) שם ס"ד. ו' שם כ"א.
(ד) עין צ"ח.

הגרות הב"ח
(א) גמ' מודה רב
בצרקופשא. י"ב ט"ל
מרכוס אונקלוס קוקע וכן
הוא נחמסת שנת דף קן:
(ב) שם שהחזיר למקום
שגנז קמיפליגי:

מוסף רש"י
צריך דעת בעלים. ואס
לא הודיעס מיב
כאחרייתם, אס מת לו
נגב, דמסקולת קס ליה
כרשותיה והשבה בלא
ידיעה לאו השבה היא (ב"ב
ל"ח).

מוסף תוס'
א. דכל היבא דפסיטא
ליה דבעי למימר אפילו
טובא לא פריך, אבל הכא
ליכא לפיכך ד' דח' אפילו
טובא, מוס' שנת. [ו]א"צ"ג
דבכמה דוכתי קמני לא זו
אך זו מ"מ היבא דאיכא
אשויא אחריני קאמר ליה,
ועוד דהיבא דהוי הוי
בכלל זה לגמרי לא הוי
ליה למתניהו כר' (התם)
[והבא] נמי הוי זו ואין
צריך לומר זו. מוס' יומא ב'
פ"א ד"ה פסיס.

ולא יעיל בו יוסר מג' חובין. דרך הסורקים לתת לולאות של טוי
במחט לאורכו של בגד שמתחו בן כשהוא נסרק וחובטו במקלות
וכשנגמר וזולטין אותו מקום הלולאות שנמתח שם משהו אומן
ונוטל אותן הקצועים לעצמו כדאמר לקמן ואשמועינן מנא שלא
יתפרס לאותן לולאות בחזקה כדי
שלא יוכל למתחו יותר ממלאי אלא
ג' צדין יפיינין בלע"ז ג' תפירות
במחט: ומשויהו. מקום הכליטות
שנמתח שם נוטל במספרים: אפילו
עד טפה. ליטול ממנו רצועות רחבות
טפח: אלימי. גסין שנים: גלימא.
טלית העשויה לכל יוס וכשהוא
סורק לשמיו נוחה ליקרע מהר:
סרבלא. עשוי לכבוד ולגוי וכשהוא
סורק לשמיו נחה יוס: גלימא
משויהו לארבו. כדפרישית לעיל:
המיונה. אינו נראה אלא שני ראשיה
התלוין לכך משהו לרצוהו ב' ראשיה
התלוין: ה"ג אטווי ואטווי חד או
דלמא אטווי ואטווי ארי. מנהג
תופר אומן להוליך ולהניח המחט
בצנדה קודם שימשוך כל החוט וקא
מצעיא ליה הכך ג' חוטין דקתני מו
משיבא הולכה והוצאה מד דהו
להו ג' הולכות וג' הוצאות א"ד
הולכה והוצאה מרי משיבא להו:
אינין. דרך הגרדי להניח למר צקנה
של ערב כדי שלא ילא הערב מן
הקנה לכאן ולכאן והוא של צבע"ב:
נירין. ליינין: פקעיות. לוישי"ל:
פוקלין. טריימי"ש שעושין לריעות
הנארגות מעומד ואין עושין להו קנה
כדרך הגרדין: בגד מנומר. כלומר
אפילו מנומר בצבעים הרבה אע"פ
שרגלים לדבר שגנב האמר מן בגדים
שארין לוקחין מן דקניהו צניוני:
טווי ו ארינו. והיינו אינין דאמרן לא
יקא אס טלאף: הגרדי לוקחין דקניהו
צניוני: ארוג מצעי. הא ה"ל טווי
קודם לארינו: סיני. שרשרות שרימי"ש
ללא טוואן קודם לכן: אופוס.
כשצניאין לו בגד לצבוע חותך ממנו
מעט מעט צעליו לידע אס יקלוט
את הצבע ופעמים שמעכוו אלו
ושכחו צעלים: דוגמאות. שמציין
לו הצעלים למר לצבוע ומניח עמו
מעט מעט צבוע ואומר כזה צבע
לי: תלושי למר. שתלש מן הגזיה
האמר מעט מעט: אצל לוקחין
ממנו בגד צבוע. דבגד שלם
לא גנב ולא נמי גנבו קנייה צניוני:
טווי ונגדיס. והקך דוגמאות

לעין רש"י

יפיינין [פריינין]. תריסר.
לינינין [לינינין]. נירים.
לוישי"ל [לוישי"ש].
פקעיות [לוישי"ש].
לוישי"ל [לוישי"ש].
טריימי"ש [טריימי"ש].
חוטין ערב. שמימי"ש.
[טריימי"ש]. גרדין [של
פשוט לא טווי]. פליטי"ש
[פליטי"ש]. [לפד].
רוביני"ש.
[דודינידודי"ש]. חתיכות
שנקטנו מהחור בשעת
שכחו. שריי"ש.
[שריי"א]. משהו. טריידי"א
[טריידי"א]. קפדה.
פליני"א. מקצועה.

מוסף רש"י

קצרא שמיה. קלירי. קך
שמן בלשון יסמאל והס
כספון. שפעמי אומרים על
שם שנקלרין בגדי למר
כשעושין אותן בגדילין
במים שקוין פולני"ל.
היינו מתמרקין עין רובל
[שי"ז ח] טעם דקלא
[תתיני כח].
הדרן עלך מסכת ב"ק

רבינו הגנאל

ולא יטול בו יותר משלושה חובין ולא יסרוק
הבגד לשתיו אלא לערבו ומשויהו לארכו
אבל לא לרחבו ואם בא להשוותו עד טפח
רשאי אמר מר שני חוטין והאנן תנן שלש
לא קשיא הא באליו והא בקמיני: ולא יסרוק
הבגד לשתיו אלא לערבו והתניא איפכא לא
קשיא הא בגלימא הא בסרבלא: ולא יטול בו
יותר משלושה חובין בעי רבי ירמיה * אטווי
ואתווי חד או דלמא אטווי ואתווי תרי תיקו:
ומשויהו לארכו אבל לא לרחבו והתניא
איפכא לא קשיא הא בגלימא הא בהמיני
ת"ר * אין לוקחין מן הסורק מוכין מפני שאינו
שלו יובמקום שנהגו להיות שלו לוקחין
יובכל מקום לוקחין מהן כר מלא מוכין וכסת
מלאה מוכין מאי טעמא קנגהו בשינוי ת"ר
אין לוקחין מגרדי לא אירין ולא גירין ולא
פונקלין ולא שיורי פקיעות אבל לוקחין מהן
בגד מנומר ערב ושתי טווי ואריג אמרי השתא
טווי שקלי ארוג מבועיא מאי אריג תיכי ת"ר
אין לוקחין מן הצבע לא אותות ולא דוגמות
ולא תלושים של צמר אבל לוקחין מהן בגד
צבוע טווי * בגדים השתא טווי שקיל בגדים
מביעיא מאי בגדים נמטי ת"ר הנותן עורות
לעברן הקצועין והתלושין הרי אלו של בעל
הבית והעולה ומשטף במים יהי אלו שלו:
אם היה שחור [וכן]: א"ר יהודה * קצרא
שמיה וקצרא שקיל ליה אמר רב יהודה יהכל
עולין למנין תכלת ויצחק ברי קפיד עליהו:
החייט ששייר (מן) [את] החוט כו': וכמה
לתפור אמר רב אסי מלא מחט * חוץ למחט
* איבעיא להו מלא מחט וחויץ למחט כמלא
מחט או דלמא מלא מחט וחויץ למחט משהו
ת"ש דתניא החייט ששייר את החוט פחות
מכדי לתפור בו ומטילת שהיא פחותה
משלש על שלש בזמן שבעל הבית מקפיד
עליהו הרי אלו של בעל הבית אין בעל
הבית מקפיד עליהו הרי אלו שלו אי אמרת
בשלמא מלא מחט וחויץ למחט כמלא מחט
פחות מכאן חוי לסיכתא אלא אי אמרת מלא מחט וחויץ למחט משהו פחות
מכאן למאי חוי אלא ש"מ מלא מחט וחויץ למחט כמלא מחט שמע מינה:
מה שהחרש כו': ורמינהו מה שהחרש מוציא במעצד והנפסק במגירה הרי
אלו של בעל הבית והיוצא מתחת מקדה ומתחת רהימני והנגרר במגירה
באתרא דתנא בראא רבא באתרא דתנא רבא חציני לרבי קרי לה כשיל ולוותרת קרי לה מעצד
באתרא דתנא בראא רבא חציני לרבי קרי לה כשיל ולוותרת קרי לה מעצד
משום גזול מפסגה גפנים מנקפי היגי מנכשי זרעים ועודרי ירקות כומן שבעה"ב מקפיד עליהם יש
בהן משום גזול אין בעל הבית מקפיד עליהו הרי אלו שלו א"ר יהודה כשות וחזין אין בהם משום גזול
באתרא דקפדי יש בהן משום גזול אמר רבינא ומתא מחסיא אתרא דקפדי הוא:
הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא

שטוואן או עשה מהן בגדים לוקחין: השאט טווי שקלין בגדים
מצעיא. הא אין בגדים אלא"כ טוואן: נמטי. לנדין פליטר"ש
בלע"ז ואין שם טווי: הקיעוין. רוייור"ש בלע"ז שמקע מן העור
סביב: והפלוטין. למר התלוש מן העור: למר העולה מן שטף
המים שלו. דלבר מוטעם הוא
ולפקורי מפקר ליה: קלרא שמיה
וקלרא שקיל ליה. הכובס קלרא
קלרי בלשון ארמי וקלרס הוא
מקלר מן הבגד איהו שקיל ליה ודידיה
הוא: הכל עולין למנין סבלא. אומן
שלשה חוטין אס לא קלרן הכובס עולין
למדת מלא קשר גדול שרין להחמיק
את תכלת של צניית משפת הבגד
במסכת מנחות (דף נ"ג. מ"ב). קפיד
עליהו. ומוטלן: מלא המחט. מלא
אורך המחט: וחזן למחט. שכל זמן
שלין מן החוט אלא מלא המחט
מזומנס אין יכול לתחבו בצבד:
בצריימא גרסינן ומטלים שהיא
פחוטה מג' על ג': לסיכא. חנין
שפירשנו למעלה: פחוטה מכאן למאי
חוי. הא אין יכול להפוך המחט
לחוטו: מגירה. שיר"ה בלע"ז וסין
הוא שיש בו פגימות הרבה וקוללת
מהר: הנפקק צמגיה. פסקי עגיס
שהעץ ארוך ופוסקו: מקדה. טריידי"א
והיוצא משם דק כפעל: רהיטני.
פליני"א: והגנר צמגיה. דק דק
שהיא משרת במקום חתך דק כפעל:
חד הוא דאיכא. ורבי היא ומשרת
שפלי גסין: מספסי אצניס. מרבע
אותן ומחלק אותן: מפסגי אילנות.
כשיש בהן ענפים יותר מזלי קולן
אחת מצינמים והיינו פיסוק לשון
דילוג והרפתה: יקוף שייך בהיגא
כמו ונקף סביב היער בצדול [ישגיה
י: פיגא. סנה: ומנשי זרעים
נוטלים ירקות מציניהס: ועודרי
יקוף. כשהן מכופות יותר מדלי
נוטל אחת מציניהס כדי שיהא מקום
להרביץ ולהתפשט: חוין. שחת של
מבואה חנין ושעורין צעורן יק:
מסא מחסיא. מקום צממות הוא
וכריכין למעשה טוב:

הגרות הב"ח
(א) ג' טווי ובגדים:
(ב) שם חותין למחט:
(ג) ד"ה קלירי. ח' בס"א:
(ד) חוין טווי ואריג
והני חותין למחט:

גליון הש"ס

ג' ולא יטול יותר מן
שלוש חובין. מפורש רש"י
השע"ו מ' נראה להניסא
לאן חותים: שם אפשי"ש
ואתווי חד. וכפי"ז זה
מנחות דף ע"ז ע"א וכפי
זה בירושלמי פ"ג דוסה
הלכה מ': שם איבעיא
להו מלא מחט. עעין זה
מוקל"ד ל"א ע"א:

הדרן עלך הגזול בתרא
וסליקא לה מסכת בבא קמא

הדרן עלך הגזול בתרא

תנו רבנן אין לוקחין מוכין מן הסורק מפני שאינו שלו, ובכל מקום לוקחין כר מלא מוכין וכסת מלא מוכין, מאי טעמא, דקנגהו
בשינוי. אם היה שחור על גבי לבן נוטל הכל הן שלו. אמר רב יהודה הני חוטי קצרה שמיה וקצרה שקיל להו והכל עולין למנין תכלת. פיר' ובענין לשלשולי התכלת בכגן השלית כמלא קשר
גדול, ואמר רב יהודה ואילו חוטין דשמייהו קצרה עולין למנין כמלא קשר גדול ויצחק בריה היה קפיד ולא היה מניסם בחשבון מלא קשר גדול. החייט ששייר מן החוט כרית לתפור בו
חייב להחזיר לבעלים, ואוקימנא מלא מחט וחויץ למחט כמלא מחט. מטילת שהיא שלש על שלש בזמן שבעל הבית מקפיד עליהו הרי הן של בעל הבית וחייב להחזיר כול'. [ערוך]: קצרא שמיה
וקצרא שקיל ליה. פי' הני שני חוטין או ג' שחורין שהן על גבי לבן, קצרא שמיה שהן קורין להן בשביל שהן דבר קצר ומעט, וקצרא שהוא כובס שקיל להו. והכל עולין למנין תכלת, פי' דבעינן
לשלשולי התכלת בכגן השלית כמלא קשר גדול, ואמר רב יהודה ואילו חוטין דשמייהו קצרא עולין למנין מלא קשר גדול, ויצחק בריה היה קפיד ולא היה מניסם בחשבון מלא קשר גדול. [ערוך]: מה
שהחרש מוציא במעצד והנפסק במגירה. פי' מעצד קופיץ קטן ומשהו בו הנסרים וקופץ החתיכות קטנות, מעשה [ירמיה *]. יד חרש במעצד. [ערוך]: מנכשי זרעים ועודרי ירקות. פי' חופרי ירקות.
הדרן עלך הגזול ומאכיל